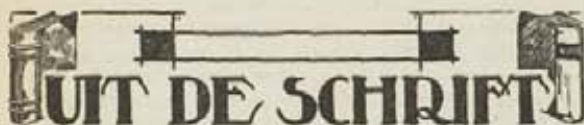

Wanneer zij tot het verstand komen, en het bloed van Jezus Christus onrein achten, Hem verwerpen, en Gods beloften naast zich neer leggen, ja, dan staan wij voor een raadsel. Een raadsel, dat we kunnen oplossen, als we den zondeval kunnen oplossen. Maar wij kunnen niet. Naast den zondeval vinden wij den afval. De afval uit het genadeverbond. Bij Kain begonnen, en steeds in de geslachten der geloovigen voortgezet. Dat is de duivel in de kerk, het ongeloof binnen het verbond, dat is de verbondsverbreking, de schending van de heilige grenzen der verbonds-genade Gods. Dat is het mede, dat ons doet roepen naar de wederkomst van Christus, wanneer het verbond nimmer meer verbroken kan worden. Er zijn er, die door ongeloof het verbond krachteloos hebben gemaakt. Zij zijn de eenigen, in wie het verbond niet tot zijn hoogste volvoering: de eeuwige zaligheid komt. Hun ongeloof is verbondsverachting, is versmading van het bloed van Jezus, is uitval, afval, degeneratie. Maar het raadsel uit de hel. En zooals bij den zondeval de straf op den val niet uitbleef: de eeuwige dood het slot, zoo blijft bij dezen afval de straf niet uit: de terugval in het in-Adam-begrepen-zijn en daarom kinderen des toorns, aan de verdoemenis onderworpen. Maar daarenboven: onderworpen aan de wraak des verbonds, door welke hun gericht en verdoemenis nog des te zwaarder wordt".

C. V.

CHRISTUS' DOORBRAAK NAAR DEN GROOTEN PARADIJSVREDE.

Want Hij is onze vrede.
Efeze 2:14n.

Vrede-maken is niet een werk van menschen, maar een werk Gods in Jezus Christus. Het is een heerlijk privilege, dat Hij Zichzelf heeft voorbehouden. En met vrede te maken was de Heere al begonnen, toen Hij Israël uit Egypte riep. Hij bracht dit volk naar Kanaän, en schiep daar een vredebestand, waaronder de bergen vrede droegen, en de heuvels heilig recht. Want vrede-maken wil zeggen, dat de Heere verkeerswegen aanlegt naar Hem en naar den naaste. Hij legde een verkeersweg aan naar Hem — den tempel. En Hij legde een verkeersweg aan naar den naaste — Jeruzalem, als Zijn tempelstad. Dit vrede-bestand werd dan ook door den dichter van psalm 85 bezongen: „Dan wordt gena van waarheid bli ontmoet; De vrede met een kus van 't recht begroet; Dan spruit de trouw uit d' aarde bli omhoog; Gerechtigheid ziet neer van 's hemels hoog". Als de Heere vrede maakt, dan wordt het leven een positief geschenk in Zijn gunst. Dan komt er rijk verkeer tus-schen God en mensch, en tus-schen menschen als broeders van hetzelfde huis. En dit vrede-bestand kwam voor Israël op uit de verzoening met God, uit de vergeving der zonden. Zij was dus een Messiaansche heilsgoed. Maar vrede-maken betekent ook komen met vredeskrachten, met krachten van vrede, om den Israëliet van binnen uit op dien vrede aan te leggen, op de gemeenschap met God en met den naaste, zoodat Jeruzalem nu ook metterdaad een stad des vredes wordt, waar de schoone opgang aanschouwd wordt tot God, de bron van vreugd, en tot elkander als een bron van vreugd. En de vredeskrachten van het Oude Testament waren reeds groot. En zoo ging onder Israël door een wonder van God alles van den vrede bloeien.

Maar dit was nog maar een begin. Gods vredeswil in Christus is ontzaglijk groot. Het moet alles van den vrede bloeien gaan. Het einde zal zijn, dat de hemel openligt in vrij verkeer met God, als Vader van allen en over allen. En dat de aarde openligt in vrij verkeer met elkander, als broeders van hetzelfde huis. Daarom wezen de beloften ook heen naar een veel schoonere toekomst: de wereld als Gods tempelstad, die openligt voor allen als voor een koninklijk priesterdom om op te gaan tot God en tot elkander in eeuwig vrede. Een toekomst, waarin ook de heidenen zouden deelen als mede-erfgenamen der beloften, en als mede-deelgenooten van dezen Messiaanschen vrede.

En om nu te komen tot dien eeuwig vrede, waar- onder alles tot één vergaderd is, beide wat in den hemel en wat op de aarde is, heeft God Zijn volk uit de wereld afgezonderd. En Hij heeft dat gedaan door de wet van Mozes, in inzettingen bestaande. Zooals een landman zijn hof omtuint om de vrucht ervan te bewaren en te beschermen, zoo heeft de Heere Zijn volk omtuint om dit vredeswerk te bewaren tot den dag van Christus. Maar de wet is vijandschap, zegt Paulus. Christus is vrede, de wet is vijandschap. Christus opent wegen van gemeenschap, verkeerswegen naar God en naar den naaste. Christus maakt vrede. Maar de wet is vijandschap. Zij verbreekt alle gemeenschap, en breekt alle verkeerswegen op, en jaagt naar het volstrekte isolement. Dat is de verdoemde kracht der wet, vanwege de zonde. Dus, toen de Heere Zijn volk van de wereld afzonderde en het omtuinte met de wet van Mozes, toen deed deze

wet ook haar werking. Zij vervreemde de heidenen van de Joden en omgekeerd. Zij schiep een onverzoenlijke tegenstelling tus-schen Jood en Heiden. Die twee konden nooit tot elkander komen, zolang de wet heerschte. Zoo was dus deze wet van Mozes een muur, waarvoor de Messiaansche vrede bleef staan, en waardoor hij niet heen kon breken. De vredeskrachten van de oude bedeeeling waren daar te zwak voor. Er was wel een begin van vrede. Er was reeds een schoone vredesgang. Maar het moest tot een doorbraak komen. Deze muur des afscheidsels moest doorbroken worden, wilde de Messiaansche vrede de gansche wereld overdekken, en deze in zijn glorie opnemen.

En toen is Christus gekomen. Geboren uit een vrouw, geworden onder de wet. Hij heeft Zich gesteld onder de wet, die verdoemt, die in isolement drijft, die alle gemeenschapswegen opbreekt, die den mensch verre houdt van God en den naaste. En zich stellende onder de wet, heeft Hij haar verdoemde kracht op Golgotha ervaren. Want er was op Golgotha geen gemeenschap meer met God en met de menschen. Daar liep geen enkele verkeersweg meer, noch naar den hemel, noch naar de aarde. Golgotha is het volstrekte isolement, de volstrekte verlatenheid. Maar toen geschiedde het wonder. Christus doodde de vijandschap. Dat wil zeggen: de wet verdoemde Hem, stootte Hem uit alle gemeenschap, uit alle verkeer. Hij ervoer wat het was: de wet is vijandschap. Maar zie, toen zeide Hij uit kracht van den eeuwig Geest nog ja tot God en tot de menschen. Hij werd wel geïsoleerd, maar isoleerde niet Zichzelf. Hij werd wel uitgestooten, maar verstootte Zelf niemand. Hij legde uit Zichzelf een weg naar God en naar de menschen, vanwege Zijn eeuwige kracht en goddelijkheid. En toen was de wet uitgewerkt. Toen stierf haar vijandschap. Toen brak haar verdoemde kracht. En op hetzelfde moment stortte ook de muur des afscheidsels in elkaar. De doorbraak was gekomen. Christus won den vrede voor de gansche wereld. Zijn vredeskrachten waren geweldig. Het tempelgordijn scheurde. Dat betekende open toegang, gemeenschap met God als een Vader van allen en over allen. Een verkeersweg naar God, den Vader der lichten. En de nieuwe mensch was geschapen, de schoone gemeenschapsmensch, uit krachten van den Geest, die op kan gaan tot God en tot den naaste in eeuwige liefde. En nu kunnen allen komen, Jood en Heiden, komen uit alle geslacht en volk en tong en natie. Want er kan nu gemeenschap gesticht worden met allen door denzelfden Geest. Die én in Christus én in ons als Zijn lidmaten woont. Er komen nu ook verkeerswegen naar al de heiligen uit alle geslachten der aarde. Het gaat nu alles van den vrede bloeien door Hem, die vrede gemaakt heeft. De wet heerscht niet meer tot verdoemenis, maar Christus heerscht tot vrede. Jood en Heiden worden nu samen gebouwd op hetzelfde fundament van Zijn bloed, en wassen nu tezamen op tot een heiligen tempel in den Heere. Het komt nu overal tot verkeer, tot gemeenschap. Gods tabernakel is nu bij de menschen, en Gods tempelstad breidt zich nu over de wereld uit.

Vandaar de jubel van Paulus: Want Hij is onze vrede. In Hem zijn Jood en Heiden niet meer gescheiden. In Hem is er vrede in de ontmoeting tus-schen man en vrouw, ouders en kinderen, patroon en arbeider, volk en volk. In Hem zijn alle verkeerswegen naar elkander toe. Schoone verkeerswegen, omdat het paradijs terug is en de paradijsmensch geschapen is. De wereld is weer recht gebogen. Zij gaat nu van den vrede bloeien. Zij groeit nu uit tot een tempelstad met open poorten met rijke verkeerswegen tot God en tot elkander. En dat, omdat de schuld verzoend is en aan het recht der wet genoeg gedaan is door Hem.

Zullen wij ons laten gezeggen? De vrede komt niet uit 's menschen goeden wil, of met een actie voor gezins- en volksherstel of van de conferentietafels. De mensch mag zich duizendmaal vernieuwen en de wereld mag honderdmaal zeggen, dat de vrede nu komen zal: hij komt niet. Want hij komt niet van beneden op, uit krachten van deze wereld. Hij komt als een werk van Gods welbehagen in Jezus Christus. Onder elke nieuwe wereld, die men bouwen wil, ligt de verdoemde kracht der wet. Onder elke nieuwe gemeenschap, die men sticht, brandt het vuur der wet, die alle verkeerswegen verteert. Het is alles tevergeefs. Alleen in de kerk, in de communio sanctorum uit alle geslacht en volk en tong en natie, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, daar is de vrede, daar zijn de verkeerswegen tot God, en tot elkander, die nu blijven tot in eeuwigheid. En daar wordt de vrede positief genoten als een weldaad Gods. Want deze kerk, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, waarbinnen nu zullen komen Jood en Heiden naar het eeuwig voornemen Gods, deze kerk is nu de stad Gods, het Nieuw Jeruzalem, waarbinnen al Gods fonteynen zijn, in vrede bloeiende. En straks zal vanuit deze tempelstad de vrede zich uitbreiden over de gansche wereld, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken.

Wie waarlijk de kerk gezien heeft, die heeft den vrede gezien, die geworden is door Jezus Christus. Zie, er loopen schoone verkeerswegen tot God en tot elkander.

Voorwaar, Hij is onze vrede. Geloof in dezen Vredemaker, en kom tot Zijn vrede.

v. d. B.

KERKELUK LEVEN

OPPERVLAKKIG, SCHULDIG SCHRIJVEN.

In „Gereformeerd Kerkblad voor Drente en Overijssel" van 16 Aug. 1947 schrijft M. (ds J. H. Meuleman?):

„Ja, o raadselachtig gebeuren, zelfs in de kring der Vrije Evangelische Gemeente is men aan een vrijmaking niet ontkomen. Het zal U bekend wezen, hoe de predikant der Vrije Evangelische Gemeente te 's-Gravenhage zich heeft vrijgemaakt (!) en ondertussen een bereidwillig aangeboden onderdak heeft gevonden bij de broeders, die er een eigen opvatting van Art. 31 der Kerkenorde op na houden. Wie nu weet, hoe vrij de predikanten in de Vrije Evangelische Gemeente zijn in hun prediking, in de liturgie enz., kan hier slechts met verbazing toezien. We kunnen over de gang van zaken vele vragen stellen, die wel geen beantwoording zullen vinden".

We kunnen hier inderdaad allerlei vragen stellen, maar dan aan ds Meuleman. Weet ds Meuleman hoe ds Verhey preekt, n.l. Gereformeerd, naar Gods Woord, of niet? Weet hij, dat ds Verhey niet Gereformeerd is in zijn geloof aangaande de kerk, noch Gereformeerd in zijn opvatting van het kerkrecht? Acht hij, dat, wanneer men maar zelf vrij is om te preeken wat men voor recht houdt, en in de liturgie te handelen naar verkiezen, men ook de kerkelijke gemeenschap wel aanhouden mag en moet, met hen, die ook zoo vrij zijn, en wellicht preeken en liturgisch handelen geheel in strijd met wat men zelf meent dat naar den eisch van Gods Woord is? Kan men bij zulk eene beschouwing eigenlijk zich ook wel niet voegen bij de Hervormde Kerk? Hebben onze Vaders dan in 1834 en 1886 niet zeer verkeerd gedaan? Of waren die niet vrij in hunne prediking? En niet eveneens voor een groot deel vrij in de liturgie?

Bij deze vragen nog een positieve uitspraak. Ds Meuleman schrijft van „broeders, die er een eigen opvatting inzake Art. 31 der Kerkenorde op na houden". Blijkens het verband bedoelt hij daar ons, van de vrijgemaakte kerken mee. Laat dan hier de verklaring staan, dat onze opvatting van Art. 31 K.O. niet een „eigen" opvatting is, maar eenvoudig de natuurlijke zin van dat artikel. De voorstelling van dat artikel door prof. dr J. Ridderbos, prof. dr D. Nauta, de Synodes van 1942 e.v.j. maken er niets anders dan onzin van; dat is slechts knoeierij ter wille van de gelegenheid uitgedacht, maar geen oogenblik houdbaar voor Schriftuurlijk en Confessioneel denken.

10 Sept. '47.

S. GREIJLDANUS.

WIJZE VAN ARGUMENTEEREN DOOR SYNODALE PRAEADVISEURS TER TUCHTOEFENING.

Ds T. H. Meedendorp spreekt in „Ons Kerkblad" van de Geref. Kerk te Ureterp er over, hoe sommige menschen redeneeren, dat „waar zóóveel afgevaardigden van kerken bijeen zijn, en door zulke geloovige Schriftgeleerde, ervaren menschen (vooral op een Generale Synode) onder aanroeping van den Naam des HEEREN nog wel, daar kunnen toch eigenlijk geen ongerechtigheden gebeuren, als waarvan die „vrijgemaakten" hen beschuldigen".

Hij deelt dan mede wat in Ureterp geschied is.

„Op 12 April '46 heeft de meerderheid van de Kerkeraad te Ureterp verworpen de zondige leerbesluiten en tuchtmaatregelen der laatste Synodes. Op 7 Mei '46 vergadert de classis Drachten der „Geref. Kerken in Nederland". Natuurlijk werd ook daar gesproken over het voorgevallene te Ureterp. En daar is op die classieke tafel ook aanwezig een advies van twee professoren (Synod. praeadviseurs). Dit advies luidde om ds Meedendorp en zijn mede ambtsdragers als nog te schorsen. Waarom? Met het oog op een eventueel proces over de kerkelijke goederen van de Geref. Kerk te Ureterp, ziet U.

Daar adviseerden dus menschen, die een vooraanstaande plaats innemen in het Kerkelijk leven en op de Synodes. Menschen, die goed thuis zijn in de Schrift en in het kerkrecht. Menschen, tegen wie wij dus vanwege hun ambt en gaven zouden moeten optien.

En zulke menschen, „vertrouwensmenschen" van de Synode, adviseeren om ambtsdragers te schorsen. Omdat die ambtsdragers valsche leeraars zijn? Omdat zij een zonde hebben gedaan, die hen voor de wereld eerloos maakt en die der kerk schandelijk is? Omdat zij zóó zwaar hebben gezondigd, dat dit in een gewoon lid der kerk afsnijdenswaardig gerekend moet worden?

Wel neen! aan zulke geestelijke motieven komen deze professorale praeadviseurs niet eens meer tot. Maar zij voorzien reeds, dat daar in Ureterp straks zal worden geprocedeerd voor de wereldlijke rechtbank. En wanneer dan alsnog die ds M. en zijn mede-ambtsdragers zijn geschorst door de classis, dan staan

COR
Het
over
31 M
geven
voldoe
3 Oct
„De
naam
Abel
neerd,
betale

zij in
sprak
goeder
Dan
In der
Dan l
vaart.
Nat
deze
ook w
recht
felijke
Maar
tot se
zulke
kelijke
schors
pleiter
neer t
lijke t
b r u
die g
enz. d
scheid
men.
En
zulk
dan is
trek u
verblu
valt, t
En on
Uit
wijzen
10 Sep

DE C
Volg
benoet
in de
public
lijke v
loovig
ren zij
Dat
stellen
oefent
drager
tegen
een sj
„resul
registr
Nat
worden
der ge
wacht
torici.
schille
wege
ingezo
geschr
we sle
gevau
ten V
ten be
lijke v
Daarh
en de
Hoe
in ha
(altha
nemen
hem
Men h
door c
prof.
„De
catego
Noven
aan d
daarva
leenen
In t
dat zij
ontzeg
gen in
is ges
vermel
luister
Op
volgen